

Dierbare parochianen, beste gasten in ons midden,

In elke goede opvoeding wordt je geleerd om met twee woorden te spreken.
Als ik als kind bij mijn oma was en zij vroeg mij of ik nog wat drinken wilde en ik antwoordde alleen met 'ja', dan was het steevast mijn vader of moeder die zei: 'wat ja'.
En ik kreeg niet eerder mijn glas vol dan dat ik had gezegd 'ja, oma.'

In de kerk doen we dat ook.
Met twee woorden spreken.
Wij hebben aan één woord niet genoeg om het geloofsmysterie van Pasen onder woorden te brengen.

Ook in het Evangelie van vanavond wordt met twee woorden gesproken.
Het Evangelie is duidelijk onderverdeeld in twee delen.
Het eerste deel kan getypeerd worden met het woord 'gescheiden'.
Jezus sterft aan het kruis.
Zijn levensweg loop dood.
De mensen op aarde kotsen hem uit.
En ook de hemel moet hem niet.
Hangend tussen hemel en aarde is Hij gescheiden van God en mensen.
Daar bidt Hij zijn laatste gebed, een kindergebed voor het slapen gaan.
'Vader, in uw handen beveel ik mijn geest.'
En Hij gaf de geest.
Ja, zelfs zijn lichaam en zijn geest zijn nu van elkaar gescheiden.
De scheiding is compleet.

Maar dan het tweede deel, dat te typeren is met 'verbinding'.
Het onverwachte en ongedachte vervolg dat God aan dit sterven van Jezus geeft.
De Heer staat op uit het graf, zijn geest en zijn lichaam worden op mysterieuze, volmaakte, wijze weer met elkaar verbonden.
De verrezen Heer leeft in volmaakte verbondenheid met de Vader en verbindt zich daardoor ook blijvend aan allen die in Hem geloven.
Volmaakte, eeuwige verbondenheid met God en mensen.

Gescheiden en verbonden, ze vormen de kernwoorden van het Evangelie en van de gedachtenis van Allerzielen, die wij vandaag vieren.

Ja, je kunt stellen dat Allerzielen is: *Gescheiden worden en verbonden blijven.*

En deze twee woorden moeten we bij elkaar zien te houden.
En da's een flinke uitdaging.
Maar gelukkig zijn we niet de eersten die voor deze uitdaging worden gesteld.
De Apostelen hadden er veertig dagen van verschijningen van de verrezen Heer voor nodig om het besef te laten landen dat het met de dood niet ophoudt.
Dat God aan de dood een onverwacht gevolg geeft.
Langzaam maar zeker sijpelt dit besef binnen bij de leerlingen.

En Paulus, de dertiende Apostel, degene van wie veruit de meeste brieven in het Nieuwe Testament afkomstig zijn.

Deze Paulus schrijft in zijn brieven eigenlijk maar over één ding:

Hoe werkt dat nieuwe perspectief van Pasen, van de nieuwe verbondenheid met God en mensen, door in mijn visie op de mens, de maatschappij, de kerk en alle andere terreinen van het leven?

Hoe krijg ik dit ongedachte vervolg ingepast in de godsdienstige opvattingen die ik van huis uit heb meegekregen?

En uiteindelijk, wanneer je de Schrift op je in laat werken, is het God Zelf die ons hierbij helpt. Hij laat ons duidelijk weer zien dat we onderweg zijn naar de ultieme, volmaakte verbondenheid met Hem aan het eind van de tijden.

Juist daarover gaan de eerste en tweede lezing.

Dat is ons perspectief.

Eeuwige, volmaakte verbondenheid met God en medegelovigen, ook over de grenzen van dood en graf heen.

Maar, zijn dit geen vrome woorden?

Of naar uw gevoel misschien zelfs loze, lege frases?

Want dat gescheiden zijn, dat voelen we toch veel meer?

Wanneer je straks weer thuis komt en de stoel waar je man of vrouw altijd zat staart je aan. Leeg.

Wanneer dat kopje cappuccino drinken niet meer hetzelfde is?

Wanneer de stilte in huis zo intens is dat je liever weggaan dan dat je thuis bent?

Wanneer de dagelijkse bezoeken aan het verzorgingshuis niet meer nodig zijn en je agenda leeg is?

Ja, mooi woorden, maar wat heb ik eraan?

Toch moeten we oefenen om te zien wat zich buiten het direct waarneembare bevindt.

En dan zien we vaak alleen maar tekens van en indirecte verwijzingen naar deze verbondenheid.

Net als bij de verrijzenis van Christus.

Ook daar schrijft de Evangelist niets over hoe het lichaam van Jezus weer tot leven komt, hoe Hij de lijkwade van zich af slaat en hoe Hij het graf uit komt.

Nee, we krijgen alleen de tekenen ervan te zien: het lege graf, de lijkwade die geen functie meer heeft.

Zo ook bij de tekenen van verbondenheid nu, in ons leven.

Vaak gebeurt dat op een indirecte manier: een onverwacht bezoekje, wat aandacht van de burens, de liefde van kinderen en kleinkinderen, de warmte van familie en vrienden.

En in de kerk hebben we heel eigen manieren: een gebed, het opsteken van een kaars, zoals u dat ook aan het begin van de viering hebt kunnen doen.

En heel bijzonder straks, in de communie, waar we heel in het bijzonder de verbondenheid met God mogen proeven en ervaren.

Het zijn stuk voor stuk oefeningen om te blijven spreken met twee woorden.

Gescheiden worden, ja, dat laat zich op dagen als deze makkelijk voelen.

Maar ook verbonden blijven, nu al onder tekenen.

Jaar C, Allerzielen
Jes. 25,6.7-9
Opb.21,1-5a.6b-7
Luk.23,44-46.50.52-53.24,1-6a

En straks in hemelse volmaaktheid wanneer wij, samen met onze overleden dierbaren voor eeuwig thuis mogen zijn bij God.

Geloofd zijn Jezus Christus, in alle eeuwigheid.
Amen.